

Simono, vy jste herečka, kterou mají diváci povětšinou spojenou s kladnými postavami chápajících zábavných žen. Ovšem aktuálně hrajete v seriálu Ohnivé kuře dámu, která zrovna moc sympatií nebudí. Jak se s rolí ředitelky hotelu Renaty Tréblové sžíváte?

Takovou mrchu jsem zatím ještě nehrála, takže mě baví. Zároveň se ale snažím pochopit, co jsou její motivace. Je tam takový detail, že po dvacetipěti letech v manželství si s tchánem stále vykájí. Když si představím, že by mi otec mého muže, u kterého pracuji a u kterého bydlím, dával každý den najevo, že jsem pro jeho syna nedostačující, tak chápu, že by vznikl velký strach, že mohu kdykoliv o všechno přijít a z toho po letech vznikne takhle velká zášť a zloba. Takže rozumím tomu, proč se Renata chová, jak se chová, ačkoli já bych se touhle cestou rozhodně nevydala.

Jste asi hodně empatický člověk. Ostatně o tom svědčí i vaše angažovanost na podporu různých neziskových organizací a společensky prospěšných projektů...

Spousta věcí ve světě a ve společnosti mě trápí a bolí. Jako většinu citlivých lidí. Například mě ničí plýtvání, což je celoplanetární problém. A když už je směrem k umělcům upřená pozornost, která vede k tomu, že lidé mají pocit, že jim patříme, tak mám potřebu tuto pozornost využívat a odklánět tam, kde si myslím, že to pomůže. Jsem ráda, že většina populárních osobností je navázána na nějaké společensky prospěšné projekty. Přeci jen lidé se na nás dívají a můžeme je v něčem inspirovat. Já bych je ráda inspirovala v tom, že je tady i něco zajímavějšího než chodit do práce, jíst, spát a koukat se na televizi. Že existence by mohla mít nějaký hlubší smysl a náplň.

Zmínila jste, že lidé podléhají dojmu, že jim jako umělci patříte. Stává se vám často, že vás na ulici někdo osloví způsobem, který je vám až nepříjemný?

Že se ke mně lidé hlásí, to se stává velmi často. Ale v okamžiku, kdy dotyčný člověk nepozdraví, neomluví se, že obtěžuje, nepožádá o chvilku času a místo toho přijde s automatickým vypálením požadavku na focení, tak to považuji za velmi hrubé a atakující. Je mi to krajně nepříjemné. Neustále používám MHD, do auta se zahnat nenechám, ale už dochází k tomu, že vědomě nekontaktuju lidi očima, abych nepřitáhla nežádoucí pozornost. Tuto daň platím a je to pro mě určitý stres. Panuje tady takový úzus, že já, jako herečka, mám být vděčná divákům za to, že se na mě dívají a že to je nějaká součást mé služby jim. Ale já přitom vnímám, že má služba je právě moje umění. To, že je pobavím, že dělám to, co dělám. A pokud ke mně někdo přistoupí s respektem a chce mi vyjádřit své pocity z mé tvorby, vždycky mě to potěší a komunikuji ráda.

Daleko větší prostor pro kontakt s kýmkoli, tedy i se známými osobnostmi, poskytují sociální sítě, kde jste také aktivní. Ovšem zde se komunikace může mnohdy zvrhnout. Máte nějakou takovou zkušenost?

Na základě toho, že jsem podpořila sociálně komunitní projekt Klinika, mi jakýsi nácek napsal na facebook velice vulgární zprávu končící přáním, aby mi uřízli hlavu. Chtěla bych opravdu apelovat na lidi, aby nelegitimizovali tyhle násilnické postoje, aby to okamžitě nahlásili facebookové službě nebo policii. V současném protiimigrantské vlně se v mnoha lidech začíná probouzet ošklivá primitivní agresivita, která mi přijde skutečně nebezpečná. Tomu, co se děje celoplanetárně, nerozumím a nechci se k tomu vyjadřovat. Ale to, co se děje v české společnosti, mě děsí.

Nenapadlo vás na základě téhle konkrétní zkušenosti, že se na čas naopak odmlčíte, pokud jde o podporu věcí, které vyvolávají takové vášně?

Jsem děvče z hor, jsem tvrdohlavá. Nenávidím zbabělost. Spousta čechů jsou zbabělci. Představa, že ohnu hřbet strachem před nějakým zakomplexovaným nešťastníkem, je nemyslitelná. Nemohla bych si vážít sama sebe. Naopak ve mně takoví lidé aktivují bojovníka, který se jen tak zastavit nenechá.

Krom bojovnice a herečky jste také matkou dvou dětí. V jednom ze starších rozhovorů jste řekla, že se s nimi vlastně vychováváte navzájem. Jak to v praxi vypadá?

Respektuju je, beru vážně to, co říkají a co dělají. Samozřejmě nastavuju hranice, jaká budou pravidla. Děti si nemůžou dělat, co chtějí. Nikdo si nemůže dělat úplně vše, co chce. Hodně spolu diskutujeme, snažím se jim vysvětlit souvislosti, proč je třeba určitá pravidla dodržovat a pokud udělám chybu, nemám problém se omluvit. Ostatně základ toho, co jim předávám jsou kouzelná slovíčka: pozdravit, poděkovat, poprosit a omluvit se. Je velice úlevné přiznat chybu a omluvit se. Spousta lidí vnímá omluvu jako ponížení, ale pro mě je to základní komunikační prostředek.

Která výchovná metoda a přístup nakonec přinesou ovoce, se asi nakonec spolehlivě projeví až v pubertě, nemyslíte?

To ano. Já to vnímám tak, že puberta všechno ukáže. Teprve tehdy se projeví, co fungovalo a nefungovalo. A samozřejmě to, jak budou žít svůj dospělý život. Jinak si myslím, že univerzální návod neexistuje. Cítím, že jsem se svými dětmi kompatibilní a že jim můj způsob výchovy vyhovuje. Mně zase vyhovuje nepřebírat víc zodpovědnosti, než je zdravé. Nechávám jim svobodu, aby měly své vlastní zážitky. Nemám potřebu mít všechno pod kontrolou. A samozřejmě Humor, to je základ. Bez toho by byl život utrpením.

V souvislosti s otřesným případem šikany učitelky na střední škole se hodně diskutuje o tom, kde se takové chování v dětech bere. Myslíte si, že jsou to čistě jen rodiče, kdo je za chování svých potomků zodpovědný?

Rodinné zázemí je určitě základ. Je to hodnotové pole, ze kterého dítě vychází a poměřuje. Zároveň si myslím, že i vzhledem k vyvíjejícím se technologiím je celkem jasné, že způsob výuky se musí transformovat. V okamžiku, kdy si děcka jakoukoli informaci dohledají jedním kliknutím, je třeba s nimi komunikovat jinak. Mně vlastně pokaždé všechny tyto otázky vedou k jedné velké filozofické otázce: Kam jako lidstvo směřujeme? Protože odpověď na tuto otázku potom určí, co chceme děti učit a jak. To se ale dostáváte tak trochu do slepé uličky. Tahle otázka se totiž jeví jako věčná. Ale odpověď na základní otázku smyslu života určuje, jaké budeme mít potřeby a jaká budeme nastavovat pravidla. Pokud bychom vyhodnotili, že smysl lidského života je prožívání radosti a spokojenosti, museli bychom se ptát, co činí lidskou bytost šťastnou. A dle mého názoru, ke štěstí potřebujeme bezpečí, sdílení, komunikaci a to, co nazýváme kulturou. Lidem chybí možnost společného zpěvu a tance a hraní si. Je to nutná psychohygienu. Ztrácí se nám svět fantazie, nicota se rozrůstá šíleným tempem, lidé se neumí společně veselit, žertovat, ztrácíme lehkost a autenticitu. Naštěstí je stále spousta lidí, kteří si to uvědomují a snaží se svůj život naplnit smysluplně. Těchto snah a aktivit stále přibývá, ale média o nich neinformují v takovém množství, aby to inspirovalo co nejvíce lidí. Je potom smutné, že tyto snahy o zvýšení kvality života dehonestuje sám prezident a zesměšňuje je pejorativní generalizací jako „pražskou kavárnu“, ke které se hrdě hlásím. Miluji pražské kavárny, miluju literaturu a umění vůbec. A vůbec se mi nelíbí směr, jakým nás vede náš prezident, ani to, jak rozeštvává lidi proti sobě.

Vy se netajíte tím, že nejste žádný hradní fanda. Jak moc se ale zajímáte o českou politiku jako celek? Sledujete v tomhle směru aktuální dění?

Sleduji, protože se mě to týká. Protože to, co oni nařídí, já potom budu muset plnit. Čtu pravidelně Respekt. Bavím se o tom s lidmi, zajímám se. Zároveň si ale v rámci psychohygieny dávám takové pauzičky nebo spíš informační embargo, protože mě ty zprávy tak bolí a štvou, že mi to zasahuje do mého osobního života. Nemohu se pak radovat z vlastní hojnosti a štěstí. Takže si dávám cílené přestávky a pak mám zase období, kdy se zajímám víc. Například okolo voleb je to jasné. Je třeba mít představu, co se děje a nikoli volit náhodně. Také mě neskutečně štvou neustálé volby menšího zla.

Nejste tedy zastáncem cesty menšího odporu?

Nejde o to, jestli jsem zastáncem. Situace je prostě taková a vzniká na základě toho, že inteligence a ušlechtilost je tady ještě z dob komunismu pranýřována takovým způsobem, že kultivovaní lidé do politiky jít nechtějí. Takže strategické pozice často obsadí lidé, kteří nemají, řekněme, etické rozměry. A často si lidé nedají s volbami práci. Pokud ženy budou volit ženy, tak nepotřebujeme kvóty. Musím přece volit někoho, o kom předpokládám, že bude hájit mé zájmy. Média v této oblasti nefungují dobře. Upozorňují jenom na negativní kauzy, ale o těch lidech, kteří pracují poctivě a dobře, se vůbec nedozvíme. A mezi námi, někdo v politice dobře pracovat musí, protože si žijeme dobře. My se o nich ale nedozvíme, takže u voleb pořád volíme jenom nějaké menší zlo. Zkrátka mi chybí kladné vzory, hrdinové a hrdinky.